

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 122. Argumentum centesimum duodecesimum. Ex eo quòd easdem
ob rationes improbanda sit nimis festina absolutio magnorum peccatorum,
maximè consuetudinariorum, & recidivorum, ob quas improbatur ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

diendam peccati recidivam. Enimvero nemo unus est Medicus, quamlibet in sua arte peritus, atque expertus, qui aliquanto tempore non cunctetur antequam iudicium ferat, num infirmus suus vere liber sit à febre longa & continua, ne per recidivam decipiatur. Si ista sit praxis Medicorum corporum, ut quosdam docet experientia; quidni & spiritualium? Capite vero 9. praxicos istius utilitatem magnam ostendit exemplo S. Raymond, qui per sanctam hanc severitatem curavit Aragoniæ Regem.

CAPUT CXXII

Argumentum centesimum duodecesimum.

Ex eo quòd easdem ob rationes improbanda sit nimis festina absolutio magnorum peccatorum, maxime consuetudinarios, & recidivorum, ob quas improbatum nimis festinus baptismus adulterorum. Cum similia mala praeveniant in illo, sicut in isto casu.

1251 **A**B Ecclesia non probari prae maturum adultorum baptismum, inde manifestum est, quòd velit rationabili ipsos tempore instrui & probari, antequam baptizentur. Idèd Concilium Cartaginense IV. can. 85. statuit, ut baptizandi nomen suum dent, & diu abstinentia vini & carnis, ac manûs impositione crebrâ examinati baptizentur. Imò prae ca olim Ecclesia non permittebat adultos (citra casum urgentis necessitatis) baptizari, nisi in vigilia Paschatis & Pentecostes, & secus facientes corripiebat, ut videre licet apud Leonem Papam to. 1. epist. 136. edit. noviss. Paris.

1252 Nec Ecclesia moderna prae properas magis probat baptismi collationes, prout colligere est ex hoc quòd cum nonnulli Indiarum Missionarii, magis gloriantes in multitudine, quàm in virtute baptizatorum suorum, neglectis salutaribus moris, ad instruendos probandosque Catechumenos necessarios, ipsos prae properè baptizarent, de ipsis gravissimè conquesti Franciscus Heliopolitanus, & Petrus Beryensis Episcopi (qui in Tunchina & Cochinchina Regnis incredibili cum fructu Christianum annuntiabant) pro felicitis Evangelii propagatione, Instructiones quasdam rediderunt, quas Eminentissimus D. Cardinalis Bona, iussu S. Congregationis de propaganda fide recensens, testatus est Apostolico spiritu fuisse conscriptas, & easdem Typographus ejusdem Congregationis Romanis typis vulgavit.

In istis porro Instructionibus, Româ probante, Episcopi illi sic loquuntur: "Longè absunt à pia illa, & tam necessaria sollicitudine quidam Indiarum Operarii, qui obvios quosdam, vix exploratâ illorum voluntate, unâ aut alterâ instructione contenti, sacro baptismi fonte abluunt." Quanta verò mala ex festinato taliter baptismate proveniant, sic enarrant: "Incredibile dictu est, quantum eorum in numerandis multis à se baptizatis cura, in excolendis incuria & segnitie, in delectu nimia credulitas, prae maturâ baptismatis administratione, offecerunt fidei bene (ut par est) stabilendae, necnon etiam nomini Christiano. Enimvero comprobatum est experientia, Christianos peiores non inveniri, quàm qui ante competentem instructionem ad baptismum admissi sunt: quippe quâ facilitate Christo nomen dederunt, eadem ut plurimum nuntium ei remittunt; & videre est aliquos, qui & Christianorum simul & idolorum templa solent frequentare; quodque miserabilis est, deteriores multi sunt, quàm ante baptismum, & correctionis omninò impatientes. Ad quorum malorum remedium laudati Episcopi

copi eos solos ad baptismum admittendos statuerunt, qui per integros 40. dies instructi, utique Christiani hominis exercitiis probati fuerint; quamobrem etiam hodie Sacerdotibus committitur iudicium de Catechumenorum instructione, aliisque necessariis conditionibus. . . . ut in sanctum baptismum conferatur; rectius tamen & securius nobis visum est, cum Patribus, & Conciliis, Catechismi tempus non brevior, quàm 40. dierum spatio vulgè desinere, nec alios ad baptismum admittendos, nisi qui ante 40. dies nomen dederint. Cum etiam experientia, quae sacris Canonibus consonat, satis notum sit, diuturniore moram esse periculum ad obtinendam in Christiana fide perseverantiam. Atque adeò hac in parte habenda erit ratio venientium ad fidem. Qui enim laudatam antea vitam duxerint, ferentque prae se docilitatem, atque pietatem, praedicti temporis instrutio eis sufficiet, ac interdum brevior; si tamen antea sat bene instructi sint, & (quod rarissimè contingit) urgentissima necessitas postulat. Diutius probari debent rudiores, & obfusioris tardiorisque ingenii, servi, & qui temporalis poenae vitandae gratiâ fidem videntur amplecti velle, aut sperant aliquid lucri & commodi se consecuturos ex eo quòd Christiani fiant: si denique qui levis & inconstantis animi signa aliquando dederunt."

Nec ob vitæ incertitudinem, quotidianaque mortis pericula, morâ illâ praetermittenda sunt. Neque enim hac mora periculum conjunctum debet (ait Catechismus Romanus p. 2. de bapt. 36.) cum illis qui rationis usû praediti sunt, baptismi suscipiendi propositum atque consilium, & male acta vitæ praeterita poenitentia satisfactura sit ad gratiam & iustitiam, si repentinus aliquis casus impediatur, quominus salutaris aqua ablu possit. Contra verò hæc dilatio aliquas videtur utilitates afferre. Primum enim, quantum ab Ecclesia providendum est, nequis ad hoc Sacramentum fidei & simulato animo accedat; eorum voluntas quæ ad baptismum accedunt, magis exploratur atque perspicitur. Deinde in fidei doctrina, quam profiteri debent, & Christiana vitæ institutibus erudimur perfectius. Præterea major religionis cultus Sacramento tribuitur.

His ex Catechismo Romano allegatis, idem Episcopi sequentia monita subiungunt. Primum, ut Catechumenorum mentis illuminandae, formandisque moribus Missionarii diligentissimè incumbant. 2°. ut id caveant apprimè, ne forte eò dementiæ abripi se sinant unquam, ut baptizandorum numerum copiosiore potius desiderent, quò habeant unde gloriantur, quàm bonas in iis dispositiones, & congruam institutionem. 3°. ut ut ardentibus votis Catechumeni baptismum expectant, & prærequiritis dispositionibus sint eruditi, his tamen Sacramentum hoc Missionarii prius non concedant, quàm pertentatâ illius desiderii efficacità competenter eos idola foras projecisse, atque detestari, Gentilium superstitiones procul ablegasse, & quaecumque ex diabolica officina prodeunt sacrilegia, & alia id genus proculceasse; unâ relictâ uxore, alias ad expulisse; omnes inimicitias ex animo deposuisse; pro illatis iniuriis quantum licuit satisfecisse. Sicut à sacro baptismatis fonte rejiciendi sunt, qui vitis ac peccatis obstinatè adherent; ita procul dubio ab eo repellendi, qui nolunt interioris conversionis signa operibus dare; cum inde pateat, infectam peccati amore voluntatem adhuc gerere. Neque admittendi etiam illi erunt, qui, quòd à se exigitur jure, possuntque praestare ante baptismi susceptionem, non nisi eo suscepto effecturos.

se spondent. Nimirum docuit Missionario-
rum experientia, in infidelium regnis Catechu-
menos ex baptisimi desiderio multa polliceri,
quae nisi ante baptismum implent, nunquam
postea mandant executioni. Haec tenus lauda-
ti Episcopi.

1253 Rationes vero ab ipsis allegatas pro non festi-
nanda baptisimi collatione, pariter suadere non festi-
nandam absolutionem, respectivè ad peccatores
sæpè dictos, facillè videt, quisquis ad eas serio reflectit.
Quemadmodum enim baptisimi dilatio instruendis & formandis Catechumenorum moribus necessaria est, nec omittenda ob humanae vitae incertitudinem; idem dicendum de absolutionis dilatione, respectivè ad consuetudinarios & recidivos nostros.

2°. quemadmodum Missionarii, qui, prætermittà salutari morà, Catechumenis instruendis, & formandis ipsorum moribus necessaria, baptismum ipsis citò conferunt, stabiliendà in ipsis fidei, Christiano nomini, & animarum salutem quam maximè officere, Episcopi illi testantur; ita Confessarii, qui, prætermittà salutari absolutionis dilatione, formandà & perficiendà consuetudinarios recidivorumque conversioni necessaria, absolutionem ipsis citò conferunt, stabiliendà ipsorum conversioni, Christiano nomini, animarumque salutem quam maximè obsunt.

3°. quemadmodum Catechumenis, tametsi instructis, baptisimus, licet ardentè desideratus, conferendus non est, nisi prius ex fructibus bonae conversationis noscantur pristinis renuntiasse criminibus, motisque Christianis induisse; sic à fortiori absoluto consuetudinariis ac recidivis, qui fidem de emendatione sæpius datam non servarunt, etiam ardentè desiderantibus conferenda non est, nisi prius ex fructibus bonae conversationis sese emendare noscantur.

4°. quemadmodum Catechumenis (licet emendationem spondentibus) habenda non est fides, nec baptisimus conferendus, nisi ante ejus susceptionem ea præstiterint Christiani hominis officia, quae possunt & debent, eò quòd baptisimi desiderio multa polliceri soleant, quae post baptismum susceptum non implent. Id multò magis locum habet in consuetudinariis & recidivis, qui fidem datam, post absolutionem, frequenter violarunt. Quorum proinde executio ante absolutionem jure exigitur.

5°. quemadmodum experientia docet, Christianos pejores non inveniri, quam qui ante probatam per opera eorum conversationem ad baptismum admissi sunt (quae enim facilitate Christo nomen dederunt, eadem ut plurimum nuntium ei remittunt); sic pariter experientia docet, Christianos pejores non inveniri, quam consuetudinarios ac recidivos, qui ante probatam per opera eorum conversionem passim absolvuntur: quae enim facilitate absolvuntur, eadem redeunt ad crimina sua, imò deteriores fiunt, criminibus illis addendo Sacramentorum profanationes & sacrilegia.

6°. quemadmodum Missionarii quam maximè cavere debent, ne popularem auram, & famam celebritatem affectantes magis gloriantur in baptizatorum à se hominum multitudine, quam in virtute, bonaque educatione: sic Confessarii quam maximè etiam cavere debent, ne popularem auram similiter affectantes, magis gloriantur in poenitentium suorum multitudine, quam in vera plenaeque eorum conversione. Ideòque non debent (maximè post violatam sæpè promissam) ipsis absolutionem ordinariè concedere, quam percentatà propositi ipsorum efficacità, ex fructibus bonae conversationis compererint, ipsos idola pravaram cupiditatum foras eiecisse, eaque detestari, gen-

tilem vitam, seu criminofam procul ablegasse, proximas peccandi occasiones dimisisse, inimicitias omnes ex animo deposuisse, pravas consuetudines per actus contrarios sic subjugasse, ut amplius ipsis non dominantur, &c. Neque enim Confessarii in istis fidem adhibere debent solis verbalibus promissis, vel etiam momentaneis lacrymis poenitentium, sicut nec Missionarii Catechumenorum.

Si ad ista attenderent Confessarii laxioris viæ, 1254 se tantò illustriores non arbitrentur, quantò ipsos in poenitentiae tribunalibus positos major agrorum animarum turba circumcingit. Quia, uti sapienter observat Cardinalis Fredericus Borromaeus ubi supra, laus non est Medici, circum se habere innumerabilem agrorum exercitum, quorum ne unum quidem sanare possit.

Atque utinam solum esset dedecus Confessario-
rum, non etiam crimen, in multitudine ejus-
modi poenitentium! At reverà est cum dedecore crimen, dum indispositos contra Evangelii vigorem, & contra Dei leges absolvendo, ipsos non curant, sed occidunt, dumque caecos caeco ducatum praestat, ambo in foveam perditionis cadunt. Illam namque ob causam Confessarios multos aeternum perire Cardinalis Fredericus ibidem ostendit, etiam eos (inquit) qui austeram & religiosam alioqui vitam ducunt. Pereunt enim (inquit) tanquam communicantes peccatis alienis; & tanquam causa perditionis multarum animarum, quas requirit Dominus de manibus ipsorum. Ita etiam Emericus de Bonis, ubi supra, & Segnerus omnino videndus in Instructione Confessarii c. 5. ubi errorem & causam perditionis ipsorum pulcherrimè, licet non sine dolore, describit. Idem sentiunt Bellarminus conc. 8. in Domin. 4. Advent. & S. Franciscus Salesius in Constit. Synodal. tit. 9. c. 5. cum dicit, quòd per falsas absolutiones PERIT, TUM PRESBYTERORUM, TUM POENITENTIUM MULTITUDO INFINITA.

CAPUT CXXIII.

Magnus peccator, corde sincero, voluntateque non languida, sed forti querens animae suae bonum, indolatam non querit peccatorum suorum absolutionem, nec Confessariorum nimis indulgentem.

Ratio est tum quia voluntate forti & sincerà 1257
querens salutem animae suae, pro ea securè obtinenda id facere & pati non refugit, quòd saeculi homines pro securè obtinendo temporali aliquo bono, non languidè, sed fortiter concupito, faciunt & patiuntur, v. g. Aulici ut à Rege obtineant officium aliquod lucrosum, vel honorificum (cum nihil minus faciendum & patiendum sit pro securè obtinendo bonorum omnium maximo, & aeterno, quam pro temporali, & respectivè ad illud minimo.) At quid non faciunt, & patiuntur ipsi, ut securè bonum istud obtineant? Quà assiduitate non adiant Regi, ipsiusque se praesentant obtulibus, quot periculis sese non exponunt, quot repulsa non patiuntur, nec propterea à ferventer orando & sollicitando desistunt, nec ab impigre laborando? Et post haec se benè remuneratos arbitrantur, si tandem officium illud obtineant? Cur ita? Quia non languidè, sed fortiter illud desiderant. Fac ergo peccator, ut securè obtineas bonum bonorum maximum, & evites malum malorum maximum, quòd illi, ut securè obtineant bonum tam modicum, si vis ut tibi credatur, dicenti, te non languidè, sed fortiter illud desiderare. Nec à quaerendo & sollicitando desiste, si quando statim non obtineas, quòd non